

til Kolonialloven af 27de November 1863 modtaget en ved Hans Majestæt Kongens allerhøieste Resolution under 11te dennes allernaadigst stadfæstet Anordning for St. Thomas og St. Jan om Skole- og Undervisningsvæsenet paa disse Øer. Skrivelsen vil paa sædvanlig Maade blive indført i Tillæg C. til Rigsdagstidenden.

Paa Dagsordenen staar:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Lønninger til Folkekirkens Embedsmænd.

Som det vil erindres, standsede vi ved Forhandlingen af Lovforslagets §§ 6—11 med de dertil hørende Vndrings- og Underendringsforslag, der ere under Forhandling.

Jeg nævner, at Udvalgets Formand, den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kredts (Krieger), desto værre fremdeles ligesom i Vordags ved Sygdom er forhindret i at være tilstede. — Jeg beklager ligeledes, at den 1ste Landsthingsmand for 9de Kredts (M. Rasmussen) ogsaa ved Sygdom er forhindret i at være tilstede. Efter Afstale vil imidlertid den 8de Landsthingsmand for 2den Kredts (Hægle) føre Ordet paa Udvalgets Mindretals Vegne.

Forhandlingen over det nævnte Afsnit er saaledes gjenaabnet. Den 8de Landsthingsmand for 2den Kredts har Ordet.

Hægle: Der er under dette Afsnit af Mindretallet stillet tvende Forslag, til hvilke jeg slutter mig, og som jeg skal tillade mig at anbefale. Det første vedkommer Biskoppernes Lønning. Det er jo ganske vist en temmelig betydelig Medsettelse i de af Ministeren foreslaaede Lønninger, der her er foreslaaet af Mindretallet. Imidlertid ere dog Lønningerne efter Mindretallets Forslag satte til 8,000, 7,000 og 6,000 Kr., ligesom Alderstilletagene, der naae op til 2,000 Kr., ere beholbte. Jeg tror, at, naar man vil bedømme, om en Embedsmands Lønning kan være passende, maa man se hen til, hvorledes andre Embedsmænd i lignende Stillinge ere lønede, og naar jeg da skal sammenligne Biskopperne med en anden Klasse af Embedsmænd, forekommer det mig naturligt at sammenligne dem med Amtmændene. Amtmændene staar jo i en overordnet Stilling som den øverste Dvrighedsperson i et større Distrikt, og det Samme er jo Tilfældet med Biskoppen; men Amtmændenes Lønninger ere langt fra saa høje som de, der ere foreslaaede for Biskopperne. Amtmændene begynde med 2,600 Rd., og Lønnen kan ved Alderstilletag kun naae op til 3,600 Rd.; Overpræsidenten i Kjøbenhavn begynder med 3,200 Rd., hvilken Løn kun kan stige til 3,800 Rd. Lillige have Amtmændene et Tillæg af 300 Rd. aarlig, som ikke tages i Betragtning ved Pensionsberegningen; men om man ogsaa lægger

dette til deres Begyndelsesgage, naaer den dog ikke op til den laveste Begyndelsesgage, som her af Mindretallet er foreslaaet for Biskopperne, nemlig 6,000 Kr. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Grund til at misbillige det Afslag, som er foreslaaet af Mindretallet. — Det andet Forslag, som Mindretallet har stillet, angaar Præstkaldenes Lønninger. Jeg skal her gaa ud fra, hvad den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har sagt er Hensigten med dette Lovforslag. Den er jo den, paa en frugtbarere Maade at anvende de Midler, der ere henlagte til Folkekirken. Jeg erkjender fuldkommen, at det er en langt bedre Anvendelse af disse Midler, der vil finde Sted efter det Forslag, Ministeren har fremsat, end efter den nuværende Tilstand. Men der er jo en stor Ulempe, der har fløbet ved den Maade, hvorpaa Præsterne hidtil have været lønede, og det er den, at der har været en saa stor Forskjel paa Lønningerne, hvilket har bidraget til, at der har været en hyppig Skiftning i Embederne af Præster, som have begyndt med smaa Embeder, have været trykkede af Hæringssorger og derfor været nødsagede til at søge Forslyttelse til et bedre Kald, senere til et endnu bedre, og som ofte forflyttedes endnu een eller maaffke endogsaa to Gange. I det Dieblit, Præstelønningerne skulle reguleres, anser jeg det derfor for et stort Gode, der maa tilstræbes ikke alene for Præsternes, men efter min Mening navnlig for Menighedernes Skyld, at disse hyppige Omstiftelser ikke blive nødvendige. Det forekommer mig nu, at det Forslag, som Mindretallet har stillet, er bedst stillet til at forebygge dette. Efter dette Forslag ere de 701 Kald satte paa 3,000 og 2,000 Kroner, og kun et mindre Antal sat dels paa 5,000, dels paa 4,000 Kroner. At der er nogle enkelte Kald med høiere Indtægter, skal jeg villig indrømme kan være nødvendigt. Det kan være nødvendigt, naar f. Ex. en Universitetslærer søger et Embede, at han da ikke skal begynde med en lav Lønning. Der kan ogsaa være andre Mænd, som ere i en saadan Virksomhed, at man maa ønske, at de i Tilde træde den, og det er da billigt, at de, naar de komme ind i en præstelig Virksomhed, faae en Indtægt, som nogenlunde kan svare til dem, som de have haft hidtil. Derfor anser jeg det for rigtig, at der ogsaa er nogle høiere Lønninger, og i den Henseende tror jeg, at Mindretallet snarere har sat Kallet for rundeligt end for knapt, idet det har sat 200 Kald til høiere Lønninger. Af de Forslag, der foreligge, vilde jeg, naar Mindretallets ikke kunne vedtages, være tilbøielig til at gaa ind paa den ærede Ministers Forslag fremfor Hættallets; thi i Ministerens Forslag er der ogsaa kun et mindre Tal af de høieste Lønninger; uagtet Ministeren har 6 Lønningsklasser, er der kun 200 Kald med de høiere Lønninger. Men jeg maa tilstaa, at jeg egentlig ingen Nød-